

«NATUURFOTOGRAAF VAN BEROEP»

In Oostende kende haast iedereen hem destijds als Michel-hippie. Hij woonde in de Langestraat boven dancing The Groove samen met Arno Hintjes (je weet wel van ex-T.C. Matic en Skin) en een stel wilde eekhoorntjes die zijn broer Hubert voor hem had meegebracht uit de Himalaya. Als Michel thuis was was er altijd feest, met zijn vriendelijke flower-power-glimlach trok hij de meisjes aan van heinde en verre. Uitgaan in Oostende deed hij in La Chèvre Folle of in de Folk en Blues. Maar ook Oostende en zelfs Amsterdam, Londen en Parijs werden hem te klein en in navolging van zijn oudere broer Hubert trok Michel Decler in het voorjaar van 1969 voor de eerste keer naar India. Ook hij wou immers de innerlijke rust vinden hetzij in Nepal of India. In de zestiger jaren trok men niet meer naar het Heilig Land op bedevaart of naar Compostello zoals in de Middeleeuwen, maar naar Delhi, Benares of Katmandu. India en Nepal betekenden voor Michel Decler evenwel meer dan een meditatieve reis, hij vond er immers in de onmetelijke natuur ook zijn levensdoel. Daar kreeg hij pas de echte passie te pakken van de natuurfotografie. Een fotografie waarvoor je inderdaad een flinke dosis oosters geduld moet bezitten en enige kennis van Indische filosofie een buitengewoon hulpmiddel kan zijn.

Vandaag de dag is deze in Oostende geboren Michel Decler de enige Belgische fotograaf die voor volle honderd procent free-lance leeft van 'natuurfotografie'. De grootste en de beste van ons land, ook al verschijnt circa 90 % van wat Michel Decler fotografeert uitsluitend in buitenlandse magazines en periodieken. Tussendoor gidst hij nog wat groepen doorheen het Zwin dat hij kent als de binnenkant van zijn broekzak of houdt

Michel Decler met dochter Marjolein.

hij voordrachten over zijn tweede vaderland India. Wanneer hij niet in ons land vertoeft dan kan men hem zwerfend aantreffen ergens in Europa, Azië of Afrika. «THUIS ZIJN DAT IS VOOR MICHEL ONDERWEG ZIJN».

Fotograferen is mediteren

De zon kleurt de hemel rood boven zee, een achttal blauwe reigers trekken naar hun slaapplekken bij een polderplas en in de verte vanuit een rij knotwilgen roept een steenuiltje zijn avondroep, een lichte nevel stijgt op uit de weilanden. Op zo'n momenten, op zo'n plaatsen tintelen Michel zijn vingers om te fotograferen, op zo'n ogenblikken leeft hij bewust

tot in de diepste vezel van zijn lijf. Concentratie, maar ook meditatie.

Dat hij zou zwerfen wist hij al van kleinsaf aan. In plaats van te gaan ravotten of voetballen op straat ging Michel stekelbaarsjes, salamanders, kikkers, spinnende watertorren zoeken in de vele kleine polderplasjes die men toen nog aantrof rond Oostende. En verder droomde Michel er als kleine jongen van om ontdekkingsreiziger te worden zoals Marco Polo, Vasco de Gama, Columbus, Stanley en Livingstone.

Medio de jaren zestig toen hij wat overhoop lag met zichzelf maar vooral met de absurde consumptiemaatschappij besloot Michel alleen te gaan wonen. Hij dronk zijn eerste pinten, zwierf rond bij nacht en ontij, rookte zijn eerste joint en werd dus hippie. Michel haatte de verbrassende consumptiemaatschappij meer en meer. Donovan, Bob Dylan, Jimmy Hendrickx brachten hem daarin maar weinig troost.

In 1969 vertrok hij dan ook uit Oostende voor de lange tocht die hem via Afghanistan en Pakistan in India brachten. De bedoeling van Michel was om er klassieke Indische muziek te gaan studeren. Maar dat deed je uiteindelijk niet of wel? Michel Decler: «Nee, hoewel het bij mijn vertrek uit België vaststond dat ik een muzikleraar ging opzoeken in Benares om er de sitar te leren bespelen verliep alles heel anders. In de grootstad Delhi zag ik in een toerismebureau een beeldscherm waarop korte films over enkele natuurreservaten werden getoond. Een paar fragmenten uit het beroemde vogelreservaat Bharatpur brachten mij op de idee om de grootstad Delhi te verlaten, af te zien van mijn plannen om muziek te gaan studeren en in plaats daarvan trok ik mij terug in de stilte van

Tijgers fotograferen in de jungle. Het gaf me een kick.

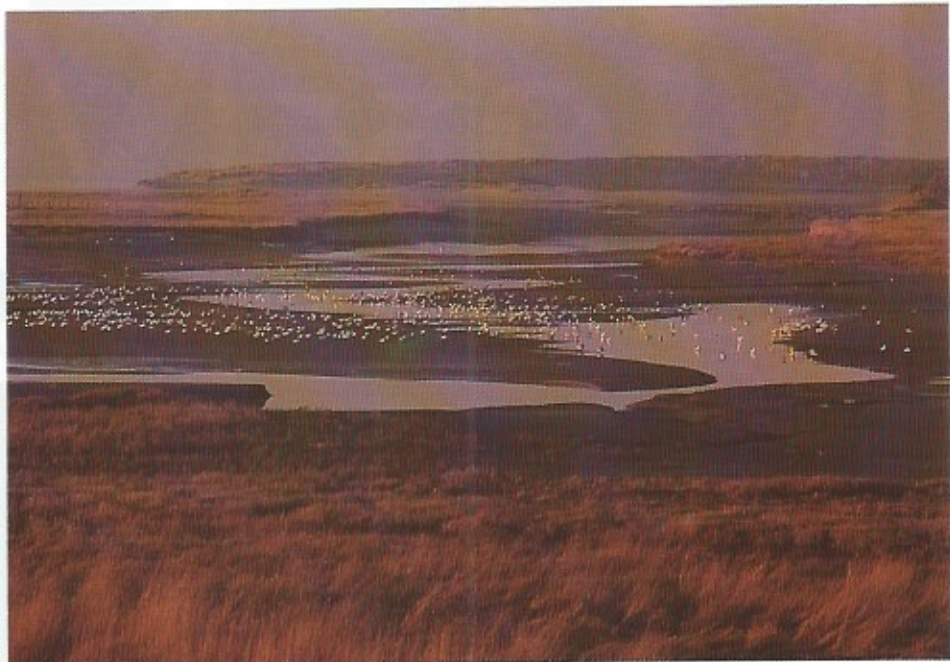
de ongerepte natuur. Vier maanden ben ik er gebleven, dag en nacht. In plaats van te leven in de roes van een stad leefde ik er tussen de wilde dieren en luisterde naar de stilte en de geluiden van de jungle. In de stad waren er de meisjes, de drank, in dat natuurreservaat alleen de rust en de wilde dieren. Je fotografeerde ook tijgers. Was je niet angstig als je die dieren besloep om op de gevoelige plaat vast te leggen?

Michel Decler: «Het gaf me juist een geweldige kick die tijgers te observeren en te fotograferen in de jungle. Je moet er echter enorm veel moeite voordoen en over uitermate veel geduld beschikken. Ik heb ooit iemand ontmoet in de jungle die drie maanden vruchteloos had rondgezworven in een gebied waar tijgers leefden. Hij kreeg er geen te zien, moedeloos gaf hij het tenslotte op.

Voor mij was en is dat nog steeds het sumuum van vrijheid, wilde tijgers te kunnen aanschouwen in de jungle. Ik heb ze er ook gefotografeerd. Als je z'om prachtig dier eenmaal in deze omgeving hebt ontmoet dan vervloek je alle mensen die wilde dieren opsluiten in circusen of dierentuinen. Dieren horen thuis in hun natuurlijke omgeving. Bij de tijger ontwaar ik trekjes van mezelf. Ook de tijger leeft teruggetrokken en solitair maar is niet associaal. En bovendien ook niet zo gevaarlijk als altijd wordt verteld.»

Je broer Hubert Decler woont en werkt in Nepal. Ook jij poogde er de innerlijke rust te vinden via meditatie.

Michel Decler: «Vroeger wrong ik mij in de meest onmogelijke meditatieve

Het natuurreservaat Het Zwin. Michel woonde er 8 jaar in een bunker.

kronkels. Innerlijke rust heb ik zelfs een tijd gezocht in een klooster in Nepal maar uiteindelijk bleek ook dat boter aan de galg gesmeerd. Vandaag is mediteren voor mij, me gewoon terugtrekken in de natuur. Een tureluur observeren op een slikplaat, luisteren naar het gieren van de wind door een duinbos, kijken naar de wolken die over de kust landinwaarts jagen, naar een vlinder op een zwinnebloem dat brengt me tot rust en geeft me steeds nieuwe dimensies. Als ik dan kijk, dan kijk ik met mijn hele wezen.»

Was je niet ontgoocheld toen je na je reis naar India terugkwam. Hier rest immers nog maar weinig ongerepte natuur.

Michel Decler: «Je kunt maar ontgoocheld raken als je verwachtingen hebt en die had ik wat dat betreft al lang niet meer.»

Ik hou van eenzaamheid

Acht jaar lang heb je nagenoeg onafgebroken (afgezien van een paar reizen naar India) in een bunker gewoond in het Zwin. Had je geen last van eenzaamheid, geen gebrek aan comfort?

Michel Decler: «Ik ben een eenzaat van nature, maar dan niet in de pejoratieve betekenis van het woord. Eenzaamheid is voor veel mensen synoniem voor verlatenheid, verdrietigheid enz... Eenzaamheid kan echter ook heel positief zijn en verrijkend. In de natuur voel ik me bovendien nooit echt eenzaam. In die bunker in het Zwin woonde ik erg graag, ik voelde me er echt heel goed, anders was ik er ook geen acht jaar lang blijven wonen. Die bunker had ik heel gezellig ingericht, ik leefde er tussen de konijnen, de wezels, meeuwen enz... Ik voelde me de rijkste man van de wereld. Daar is het ook dat ik op een nacht bij volle maan, terwijl de nachtegalen zongen vanuit het kreupelhout, verliefd werd op Martine. Wat later nog, toen de ooievaars voorbijvlogen op weg naar het zuiden werd Martine zwanger. Tot in haar zevende maand zijn wij in die bunker in het Zwin blijven wonen. Het was de mooiste tijd uit mijn leven. Marjolein werd geboren in een klein boerderijtje in Westkappelle. Marjolein is nu vijf en Hannes twee.»

Je krijgt veel (vooral) opdrachten voor buitenlandse magazines, ook India blijft je in de ban houden, toch kom je steeds terug naar je geboortestreek, hoe beperkt het aanbod aan ongerepte natuur ook geworden is.

Fotograferen (in de natuur) is voor mij mediteren.

Michel Decleer: « Er zijn hier toch nog stukjes ongerepte natuur en ik kan als romanticus ook nog dromen. Daarom hou ik zo van onze Vlaamse kuststreek bij mistig weer. Als je dan alleen op het strand staat en je hoort enkel het geluid van de golven met in de verte de schreeuw van een meeuw dan waan je je in een uitgestrekt natuurgebied. Mist ver-

hult de lelijkheid van steden en industriegebieden. Het geeft ook iets geheimzinnigs en daar hou ik van. »

En straks krijgt Michel Decleer wellicht als eerste Belg de opdracht van National Geographic om een reportage te maken over Vlaanderen.

CW.

**« ONZE KUST IS HET
MOOIST IN DE MIST.
MIST VERHULT DE
LELIJKHEID VAN
STEDEN EN INDUSTRIE. »**
